

Σοφία, σχολική συνοδός

4/7/2017

Με λένε Σοφία Αρισβίλι και είμαι 32 χρονών. Ήρθα στην Ελλάδα το 2007 απλώς για την δω και τελικά έμεινα. Παντρεύτηκα έναν συμπατριώτη μου, έκανα παιδιά. Την αγάπησα την Ελλάδα.

Όταν έμαθα για την προκήρυξη των θέσεων των σχολικών συνοδών, έκανα κατευθείαν αίτηση γιατί ήξερα ότι θα δουλεύω με παιδιά. Δεν με πτόησε το γεγονός ότι θα υπήρχαν δυσκολίες στην επικοινωνία -αφού δεν μιλάμε την ίδια γλώσσα- γιατί πιστεύω ότι η αγάπη δεν έχει γλώσσα. Υπήρχαν οπωσδήποτε κάποιες δυσκολίες στην αρχή, τα παιδιά δεν ήξεραν ελληνικά, προσπαθούσα να τα καταλάβω, προσπαθούσαν να με καταλάβουν, κάναμε νοήματα, χειρονομίες. Αλλά σιγά-σιγά έμαθαν, έμαθα κι εγώ λίγο τη γλώσσα τους, μερικές λεξούλες δηλαδή, και σταδιακά έγινε πιο εύκολο. Δεν υπήρξαν μεγάλες δυσκολίες, θεωρώ. Αυτή τη δουλειά την κάνεις μόνο αν το θες και αν αγαπάς τα παιδιά.

Δεν έχει σημασία από πού είναι το κάθε παιδί. Το γεγονός ότι είμαι μετανάστρια κι εγώ σίγουρα έπαιξε τον ρόλο του στον τρόπο που συνδέθηκα με αυτά τα παιδιά, ωστόσο ο κυριότερος λόγος είναι ότι εδώ και τρία χρόνια, τα δικά μου παιδιά δεν ζουν μαζί μου, αλλά

βρίσκονται στην Γεωργία. Τα παιδιά του δημοτικού είναι στην ηλικία των κοριτσιών μου, έχω δύο κοριτσάκια. Η παρουσία αυτών των παιδιών με βοηθούσε πάρα πολύ.

Πήρα πολλή αγάπη και από τους γονείς των παιδιών. Στον Ελαιώνα, από όπου ξεκίνησα, είχα παιδιά 15-16 χρονών. Κάθε μέρα πήγαινα στα σπιτάκια όπου μένουν και τα έπαιρνα για το σχολείο. Άνοιγαν οι γονείς την πόρτα και πάντα με καλούσαν μέσα να με κεράσουν ένα τσάι, έναν καφέ. Πολλές φορές με καλούσαν τα απογεύματα να πάμε κάπου να φάμε οικογενειακά. Δεν πρόλαβα να πάω αλλά και μόνο η πρόταση ήταν πολύ ωραία.

Ήταν δύσκολο όταν έφυγα από τον Ελαιώνα και πήγα στο Σχιστό. Η αλλαγή ήταν δύσκολη και για τα παιδιά. Με έβλεπαν καμιά φορά στο δρόμο ή πήγαινα από τον Ελαιώνα και χαιρόνταν. «Μαμά Σοφία» με φώναζαν. Φανταστείτε, να έχεις ένα παλικάρι 15 χρονών να σε φωνάζει «μαμά». Στον Ελαιώνα, απόκτησα 18 παιδιά που με έλεγαν «μαμά». Αυτό δείχνει ότι τα παιδιά μας εμπιστεύτηκαν. Πολλές φορές έδειχνα στις κόρες μου στο Skyrre τα παιδιά αλλά και τα παιδιά με ρωτούσαν τι κάνουν οι κόρες μου, είχαν μάθει τα ονόματά τους και τους έστελναν χαιρετίσματα.

Στο Σχιστό, τη μέρα που τελείωσαν τα σχολεία, με είχαν αγκαλιάσει 5-6 κοριτσάκια κι έκλαιγαν με λυγμούς ενώ ένα αγοράκι περίμενε τη σειρά να το αγκαλιάσω. Προσπαθούσα να συγκρατήσω κι εγώ τα δάκρυά μου. Έφευγαν, έρχονταν πάλι τρέχοντας, ήταν πολύ συγκινητικό. Αν βλέπατε πώς με τραβούσαν, τι έκαναν, μέχρι και το σαντουϊτσάκι που έτρωγαν ήθελαν να μου δώσουν. Με παρακαλούσαν να μείνω στο Σχιστό, μου είχαν βρει και σπίτι για να μείνω εκεί ώστε να με βλέπουν! Μου έλεγαν, «θα μας λείψεις, σε παρακαλούμε να έρχεσαι να μας βλέψεις». Δεν θα ξεχάσω ένα κοριτσάκι που δεν με άφηνε ποτέ να το πλησιάσω ή να το φιλήσω. Τις τελευταίες φορές, άρχισε να με πλησιάζει μόνη της και να με παίρνει από το χέρι. Την ημέρα που έκλεισαν τα σχολεία, με γέμισε φιλία.

Θα ήθελα να πω ένα μεγάλο ευχαριστώ σε όλους τους συναδέλφους. Απέκτησα πολλούς καλούς και νέους φίλους. Απέκτησα εμπειρία, έμαθα πολλά. Έμαθα ότι αυτό που θες, αν ζορίζεσαι λίγο παραπάνω, το καταφέρνεις. Κι εμείς το καταφέραμε.

Ο ΔΟΜ, χάρη στη χρηματοδότηση της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, διασφαλίζει τη μεταφορά των παιδιών προσφύγων και μεταναστών από τα Κέντρα Φιλοξενίας στα κοντινότερα σχολεία παρέχοντάς τους σχολικές τσάντες με τα απαραίτητα τετράδια, στυλό και μολύβια. Το πρόγραμμα είναι μέρος του ευρύτερου σχεδίου με τίτλο “Multi-sectoral assistance to and protection of migrants and refugees stranded in Greece”.

Στο πλαίσιο του προγράμματος για την εκπαίδευση των παιδιών προσφύγων και μεταναστών που βρίσκονται στην Ελλάδα, και με την υποστήριξη της Πολιτικής Προστασίας και Ανθρωπιστικής Βοήθειας της Ευρωπαϊκής Ένωσης, ο ΔΟΜ διασφάλισε τη μεταφορά των παιδιών προσφύγων και μεταναστών από τα Κέντρα Φιλοξενίας στα κοντινότερα σχολεία παρέχοντάς τους σχολικές τσάντες με τα απαραίτητα τετράδια, στυλό και μολύβια.